

РЕШЕНИЕ

№ 25093

гр. София, 27.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6333** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Й. С. С. - Ш., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Х. Д. от АК - П. със съдебен адрес [населено място], [улица] (партер), срещу Решение № 2161 от 08.05.2024г., постановено по а.н.д.№ 2143 от 2024 година по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 114-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 7925702, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал.2, т.3 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на Й. С. С. - Ш. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Решението се обжалва, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. Счита за неотносим извода на съда, че анулирането на ЕФ е поставено в зависимост от представянето на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на посочения в декларацията по чл.189,ал.5 ЗДвП водач, с три имена и адресът водачът бил напълно достатъчно индивидуализиран, съществували хипотези,

в които собственикът нямал никакъв шанс да се слобие с копие от СУМПС, трето и четвърто изречение на разпоредбата предвиждали задължение за наказващия орган като последица от представянето на декларация на собственика. Претендира се неправилно приложение на посочената разпоредба. Поради неизпълнение от страна на административно-наказващият орган на задължението да анулира така издадения електронен фиш, то трябвало съдът да постанови отмяната му. От касационната инстанция се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов, с който да отмени издаденият електронен фиш.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, не се явява и не се представлява..

Ответникът, чрез писмени бележки чрез юрк. П., оспорва касационната жалба. Претендира, че законосъобразност поради спазване на всички изисквания за издаване на процесния ЕФ, нарушението счита за безспорно установено, фактичката обстановка в ЕФ се подкрепяла от доказателствата. Според ответника правилно и в съответствие с чл.188, ал.1 ЗДвП е ангажирана отговорността на собственика на МПС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата намира постановеното въззивно съдебно решение както издаденият ЕФ от Отдел „Пътна полиция“ – СДВР за правилни и законосъобразни.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка, както и събраните в хода на съдебното следствие.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

В производството пред СРС е установено, че Й. С. С. – Ш. и Е. С. Ш., заедно и по отделно са представляващи „СПРИНГ ЕР БЪЛГАРИЯ“ ООД с ЕИК[ЕИК], което дружество е собственик на товарен автомобил „А. А4 АВАНТ“ с рег. [рег.номер на МПС] . На дата 07.08.2023г. в 21,23ч. при движение на товарния автомобил от ул. Р. към бул. К. В., при ограничение на скоростта 50 км/ч, била засечена скорост на движение 72 км/ч с АТСС МД 1193, поставено в района на [улица] в [населено място] основа на тези данни, бил издаден и ЕФ Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 7925702, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал.2, т.3 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на Й. С. С. - Ш. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Съдът е отчел, че на дата 19.01.2024г. по електронен път в ОПП- СДВР била депозирана декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП от Ш., в която същата посочила, че на дата 20.10.2022г. товарния автомобил, собственост на дружеството, е предоставен от нея на лицето И. С. Н., с адрес в [населено място] [улица], автомобилът бил върнат на 11.09.2023г.

Съдът е приел, че системата заснела и записала скоростта, дата и час, както и регистрационния номер на автомобила. Измерена е скорост на движение 72 км/ч. при ограничение на скоростта от 50 км/ч. в населено място, като по този начин е превишена разрешената скорост с 22 км/ч – нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. За заснетата скорост и автомобила бил изготвен е снимков материал, приобщени протокол за преминал технически преглед на техническото средство, решение за одобрение на типа на уреда за измерване, справка за собствеността на автомобила, декларацията по чл. 189, ал.5 ЗДвП и разпечатка от ЕИСС, представени от наказаното лице, справка-картон на водача, и данни за преминал курс на обучение на полицейски орган, извлечение от ТР за дружеството-собственик.

Съдът е приел, че средството за измерване отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП и като такова е годно да измерва и установява превишена скорост, както и, че посоченото в ЕФ нарушение е установено безспорно. Също е прието, че представената декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, подадена от Ш. е непълна, тъй като към нея не е приложено СУМПС на лицето, посочено в нея като отговорно за нарушението., не бил посочен и ЕГН на лицето, което е извършило нарушението. Изложени са мотиви за значението на неприложеното СУМПС на лицето, посочено в декларацията, като според съда това обстоятелство гарантирало пред контролните органи, че собственикът/ представителят на дружеството е положил всички дължими усилия да, открил е лицето, което действително е извършило нарушението добросъвестно го посочва, идеята на закона е отговорността за нарушението да бъде понесена от собственика, от представителя на юридическото лице собственик, или от посочено от собственика лице, на когото е предоставено за управление. Кумулативно изискуемите предпоставки за анулиране на ЕФ при деклариране са две според СРС – попълване на декларация и предоставяне на копие от СУМПС. Липсата на която и да е от тях не изпълнява изискванията на закона за анулиране на фиша, нито водела до неговата законосъобразност. В противен случай, всяко деклариране на лица,като водачи при установено нарушение единствено по твърдение на собственика би довело до тяхното санкциониране, без същите да се защитят.

В декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП на л. 38 от въззивното дело, е декларирано следното: "На 20.10.2022г. в 8:30 ч., след като се убедих, че е правоспособен водач, законно пребиваващ на територията на Р. България, предоставих горепосоченото, технически изправно, превозно средство, за ползване на (ръкописно И. С. Г. с постоянен адрес [населено място], [улица]". В частта за притежаващ СУМПС няма данни, декларирано е, че на дата 07.08.2023г., датата на извършване на нарушението, МПС е във владение на посоченото лице, а превозното средство е било върнато на дата 11.0.23г.

Прието е, че в конкретния случай нарушението е безспорно установено, както и, че е извършено виновно, водачът съзнавал задължението си да спазва ограничението на скоростта за населени места, въведени с пътен знак, но не го е спазил проявявайки небрежност.

Преценка на касационната инстанция:

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствения материал по делото, при неговото постановяване не е допуснато нарушение на на закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от

Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/

Въззивният съд правилно е възприел данните в декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП, вкоято действително не е посочено и представено като приложение СУМПС на лицето, за което се декларира, че е извършил нарушението по ЕФ - И. С. Г. с постоянен адрес [населено място], [улица]". В частта за притежаващ СУМПС няма данни, декларирано е, че на дата 07.08.2023г., датата на извършване на нарушението, МПС е във владение на посоченото лице, а превозното средство е било върнато на дата 11.09.23г.

Правилни са изводите за формални изисквания за отмяна на ЕФ, издаден на собственика, а доводите в касационната жалба, че такива изисквания не произтичат по силата на закона са очевидно в противоречие с текста на разпоредбата в актуалната редакция към датата на нарушението - след изменението, обнародвано в ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.08.2023 г. Така според изречение второ, трето и четвърто на чл.189,ал.5 ЗДвП в посочената редакция: "(...) собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира."

Правилно е приетото от въззивния съд, че според чл.189, ал.5 ЗДвП, законодателят изрично е въвел изискване за писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство - две кумулативно дадени предпоставки, за да възникне задължение за анулиране на ЕФ, издаден на собственика. Липсата, на която и да е от тях, не изпълнява изискването на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП за анулиране на издадения ЕФ срещу собственика. Касае се за установени от законодателя изрични предпоставки, които следва да са кумулативно дадени, за да бъде оборена установената от закона презумпция, че собственикът на автомобила е административно-наказателно отговорното лице за извършеното нарушение по ЗДвП. Очевидна е също волята на законодателя, че подаването на писмената декларация от собственика следва да е съпътствана от доброволно предоставяне на МПС и предоставяне на копие от СУМПС.

Двете кумулативни изисквания по чл. 189, ал. 5, изр. второ от ЗДвП за анулиране на издадения на собственика ЕФ очевидно са свързани с възможността за установяване на обективната истина относно авторството на деянието от страна на наказващата администрация. Представянето на копие от СУМПС служи за доказателство, че лицето, посочено като водач в декларацията се е съгласило доброволно именно във връзка с отговорността за управлението на предоставеното му от собственика МПС да предаде копие на своето СУМПС. В противен случай, както правилно е прието от състава на СРС, всяко произволно деклариране на лица като водачи единствено по твърдение на собственика би довело до санкциониране без възможност за защита на етапа на административното наказване. Следователно, ако собственикът не може да декларира на кого е предоставил управлението в конкретен ден и час и не може да представи копие от свидетелството за управление на това лице, то именно собственикът следва да бъде санкциониран, а издадения срещу него ЕФ не следва да се анулира на формално основание.

Правилен е изводът на съда, че в конкретния случай не е възникнало задължение за

анулиране на издадения срещу Й. С. С. - Ш. Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 7925702, и правилно с него който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал.2, т.3 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В тази връзка, като съответни на доказателствата и приложимия към нарушението закон, се споделят изводите на съда за установеност на извършеното нарушение и правилното му санкциониране.

от фактическа и правна страна въззивният съд е извършил в пълнота дължимата проверка както по фактите, така и по правото, в това число и дали касаторът е административно-наказателно отговорно лице и което следва да отговаря за конкретното административно нарушение. Посоченото е в съответствие със задължението на съда по чл.107, ал.2 НПК – да обсъди и служебно да събере доказателства както за обвинителната, така и за оправдателната теза.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебно решение №2161 от 08.05.2024г., постановено по а.н.д.№ 2143 от 2024 година по описа на СРС,НО, 114-ти състав е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI –ти касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2161 от 08.05.2024г., постановено по а.н.д.№ 2143 от 2024 година по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 114-ти състав.

ОСЪЖДА Й. С. С. - Ш., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 80/осемдесет/ лева за разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

